

*Міністерство освіти і науки України
Полтавська державна аграрна академія*

Кафедра підприємництва і права

МАТЕРІАЛИ

X студентської наукової конференції

«Актуальні проблеми права»

5 грудня 2017 р.

Полтава - 2017

Відповідальна за проведення конференції:

Козаченко Ю.А. – доцент кафедри підприємництва і права Полтавської державної аграрної академії

Збірник студентських наукових праць за результатами X студентської наукової конференції «Актуальні проблеми права». – Полтава: ПДАА, 2017. – 57 с.

У збірнику надруковано наукові праці здобувачів вищої освіти факультету агротехнологій та екології і факультету економіки та менеджменту Полтавської державної аграрної академії. Відповідальність за зміст і редакцію наукових праць несуть її автори. Для бакалаврів, спеціалістів та магістрів вищих навчальних закладів освіти.

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом : Закон України від 30.06.1999 р. (діє в редакції 04.06.2017 р.) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>

2. Щербина В.С. Господарське право : [підручник] / В.С.Щербина. — 4_те вид., перероб. і допов. — К.: Юрінком Інтер, 2009. — 640 с.

Рудь А., здобувач вищої освіти спеціальності «Право», група 11
Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри підприємництва і права Козаченко Ю.А.

РЕАЛІЗАЦІЯ ПАСИВНОГО ВИБОРЧОГО ПРАВА ГРОМАДЯНАМИ УКРАЇНИ: АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ

Стаття 38 Конституції України встановила одне з основних політичних прав громадян – вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування [1].

В об'єктивному розумінні виборче право – це система правових норм, що регулюють суспільні відносини, пов'язані з виборами органів держави й місцевого самоврядування. Об'єктивне виборче право регулює виборчу систему в широкому значенні [2].

В суб'єктивному розумінні виборче право – це право обирати (активне виборче право) і бути обраним (пасивне виборче право) [2].

Реалізація виборчих прав і зокрема пасивного відбувається у виборчому процесі. Реалізація пасивного виборчого права передбачає балотування – участь у виборах у якості кандидата на відповідну посаду; не виключає і не обмежує реалізацію активного виборчого права – права обирати. Сучасні демократичні принципи не обмежують пасивне виборче право за ознаками соціальної належності, раси, віросповідання, за доходами тощо. За демократичних умов існують традиційні обмеження пасивного виборчого права – вік, громадянство, осілість, дієздатність. Також використовується обмеження стосовно посадових осіб, зокрема, не можна одноразово балотуватись та займати посаду у виборчій комісії, яка проводить ці вибори [2].

Правила і порядок реалізації пасивного виборчого права регламентує відповідний виборчий закон. В Україні це закони «Про вибори Президента України» від 05.03.1999 р., «Про вибори народних депутатів України» від 17.11.2011 р., «Про місцеві вибори» від 14.07.2015 р.

Можливість використання пасивного виборчого права громадянином України залежить від ряду умов: місцеві чи загальнодержавні вибори, вибори Президента України чи селищного голови, депутата місцевих рад чи народного депутата Верховної Ради України. Так, відповідно до ч. 2 ст. 103 Конституції України Президентом України може бути обраний громадянин України, який досяг тридцяти п'яти років, має право голосу, проживає в Україні протягом

десяти останніх перед днем виборів років та володіє державною мовою. Одна й та сама особа не може бути Президентом України більш, ніж два строки підряд [1].

Статтею 64 Основного Закону України сформульовано один із основоположних принципів конституційного статусу людини і громадянина в Україні та ключовий принцип обмеження основних прав і свобод: конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України [1]. Тобто, конституційні обмеження встановлені для реалізації пасивного виборчого права не можуть бути розширені.

Законодавчі вимоги щодо реалізації громадянином України свого активного і пасивного виборчого права досить різні. Зокрема, голосувати на виборах Верховної Ради України може дієздатний громадянин України, який на момент виборів досяг 18 років. Проте реалізувати своє пасивне виборче право, тобто бути обраним народним депутатом України, може громадянин України, який на момент виборів досяг 21 року [1].

Реалізація виборчих прав, зокрема пасивного є добровільним рішенням. Громадянин визначається щодо балотування – реалізації виборчого права згідно з переконаннями, бажанням брати участь у політичному житті у такий спосіб.

Певним обмеження в реалізації пасивного права є використання пропорційної виборчої системи, коли кандидатом може стати особа за рішенням партійного органу, натомість при мажоритарній виборчій системі громадянин може реалізувати пасивне виборче право за власним рішенням.

У зв'язку з посиленням євроінтеграційних процесів в Європі набуло особливої актуальності питання щодо пасивного виборчого права іноземних громадян. Зокрема, в Ірландії, Швеції, Данії, Норвегії, Нідерландах іноземці мають право голосу на місцевих виборах [2]. В Україні іноземні особи та особи без громадянства не мають права обирати чи бути обраними на місцевих чи загальнодержавних виборах.

Пасивне виборче право включає як можливості на власні дії, так і можливості вимоги. Право-поведінка виражається у даному випадку в наступних елементах: можливість висувати власну кандидатуру для внесення до списку для голосування при висуванні кандидатів у депутати, брати участь у передвиборчій кампанії, а саме: виступати на зборах, мітингах, зустрічах та в засобах масової інформації з викладенням своєї передвиборної програми та, насамкінець, визначати собі довірену особу (осіб). Основний зміст даного права, у відповідності з його характеристикою як пасивного, полягає у праві – вимозі, що з'являється у суб'єкта даного права з моменту його реєстрації як кандидата та, в цілому, характеризуються як право-вимоги щодо забезпечення участі у виборчій кампанії. Складовою пасивного виборчого права є право кандидата вимагати виділення рівної з іншими кандидатами частини засобів на фінансування передвиборчої кампанії, звільнення на цей період від виконання виробничих та службових обов'язків з залишенням середньої заробітної плати

та забезпечення безкоштовного проїзду, недоторканості, а також право вимагати у державних та громадських органів, посадових осіб сприяння в організації зустрічей з виборцями та надання необхідних довідкових та інформаційних матеріалів.

Бібліографічний список:

1. Конституція України. Прийнята Верховною Радою України від 28.06.1996 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Шаптала Н.К. Конституційне право України: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. [Електронний ресурс] / Н. К. Шаптала, Г. В. Задорожня. – Д. : ЛізуновПрес, 2012. – 470с. – Режим доступу : http://pidruchniki.com/1584072046851/pravo/konstitutsiyne_pravo_ukrayini. – Заголовок з екрана.

Сергієнко В., здобувач вищої освіти
СВО «Магістр» спеціальності «Економіка», 2 курс
Науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри
маркетингу Терещенко І. О.

СУТНІСТЬ ТА ВИДИ МАРКЕТИНГОВИХ СТРАТЕГІЙ

Інтеграційні процеси національної економіки в глобальний світовий простір, створюють висококонкурентне середовище, основною умовою виживання підприємств в якому є виробництво такого товару, що у повній мірі задовольняє потреби споживачів, відповідає їх матеріальному та культурному рівню. Саме цим і обумовлена необхідність формування ефективної маркетингової стратегії українських підприємств. За допомогою маркетингової стратегії можуть бути реалізовані цілі всіх найважливіших зацікавлених груп підприємства (власників, акціонерів, персоналу).

На основі аналізу наукових джерел [1-5] виділимо наступні підходи до трактування терміну «маркетинг». В основі першого з них під маркетингом розуміють мистецтво (філософію) ведення бізнесу. Про це говорить визначення Американської асоціації маркетингу (1988): «маркетинг – це філософія сучасного бізнесу, що визначає стратегію і тактику фірми в умовах конкуренції» [1].

Маркетингова стратегія – процес планування і реалізації різних маркетингових заходів, що підпорядковані досягненню поставлених перед компанією цілей. Головними цілями маркетингової стратегії зазвичай є: збільшення об'єму продажів; виявлення і задоволення потреб споживачів; збільшення прибутку; збільшення частки ринку; збільшення клієнтського потоку; збільшення числа замовлень [4].

Маркетингові стратегії можна класифікувати на конкурентні стратегії (за Ф. Котлером) та базові стратегії (за М. Портером).

Конкурентні маркетингові стратегії за Ф. Котлером [2] поділяються на:

ЗМІСТ

Бибко О.	Співвідношення понять «конституція», «конституціоналізм», «конституційне право»	3
Бігдан Є.	Банкрутство підприємств та їх санація	5
Дудко А.	Акціонерні товариства: історичні та правові аспекти	8
Жванко Є.	Особливості доказування в господарському процесі	10
Кібальник Я.	Значення конституційних принципів для забезпечення прав людини	12
Коваленко Д.	Право на життя і медична діяльність: проблеми співвідношення	15
Кондра А.	Правова природа і значення рішень Конституційного Суду України	18
Костенко А.	Штрафні санкції в господарському праві України	20
Любарець С.	Корпоративні права: поняття, зміст та основні функції	22
Мирошник В.	Поняття господарсько-правової відповідальності в законодавстві України	25
Міняйло К.	Конституційна реформа та доступ до справедливого правосуддя	27
Ноженко Ю.	Штрафні санкції за порушення трудової дисципліни: правомірність застосування	30
Онищенко Т.	Дозвільна система у сфері господарської діяльності	32
Руденко О.	Ліквідаційна процедура у справі про банкрутство	35
Рудь А.	Реалізація пасивного виборчого права громадянами України: актуальні питання	37
Сергієнко В.	Сутність та види маркетингових стратегій	39
Тарасенко Ю.	Актуальні питання розмежування компетенції між господарськими та адміністративними судами	41
Ткаченко Н.	Недоліки та переваги третейського розгляду спорів в Україні	44
Черниш І.	Місцевий референдум як форма безпосередньої демократії	47
Чорна А.	Економічні права людини і громадянина: конституційні гарантії	49
Юренко М.	Місцеве самоврядування: необхідність реформування та перспективи розвитку	52
Якубенко О.	Електронні носії як докази в господарському процесі	54